

TIMO PARVELA & PASI PITKÄNEN

VARJOJ

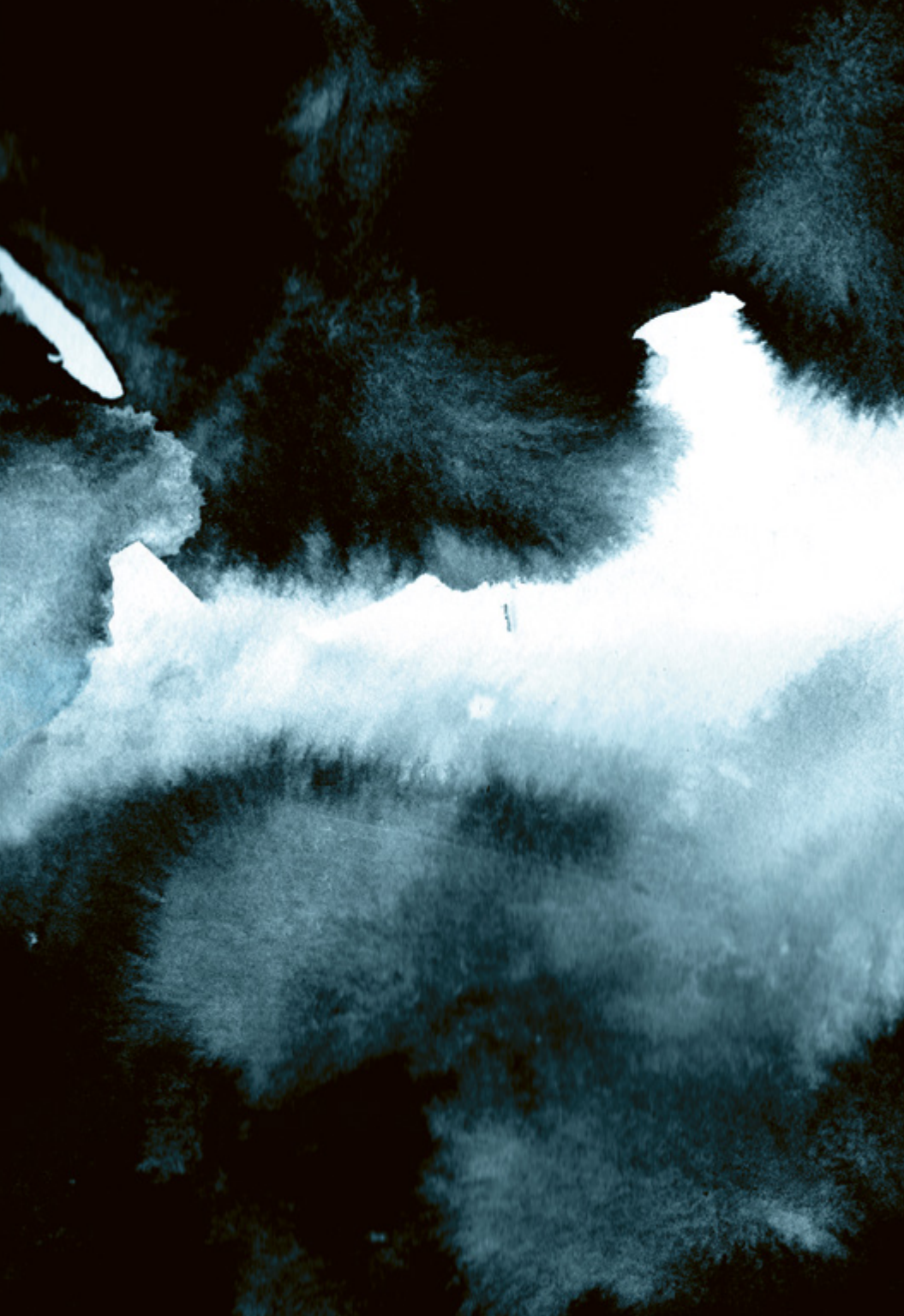
KRAMPUK

3

TAMMI

VARJOT

TIMO PARVELA

VARJO

KRAMPUS

**KUVITUS:
PASI PITKÄNEN**

TAMMI

VARJOT:

Helähdys
Auroria
Krampus

Teksti © Timo Parvela 2022
Kuvitus © Pasi Pitkänen 2022
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2022
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

*Kiitokset Suomen Kulttuurirahastolle joka
on tukenut tämän kirjan kuvitustyötä.*

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-4474-7

VARJOJEN SOTA

VYÖRYI AALTOINA VARJOJEN MERI.
VIRTASI HURME, TONTTUJEN, JÄTTIEN,
HIISIEN, MAAHISTEN, JATULEIN JA
PEIKKOIN VERI.

LAINEHTI TAISTELUT LAAKSOISTA
SEKÄ RINTEILLE TUNTUREIDEN,
LÄPI KURUJEN, YLI HARJANTEIDEN,
POIKKI SOIDEN JA TEIDEN.
KUNNES VIIMEIN, JÄLKEEN PITKÄN
PIMEÄN YÖN, KOITTI HUOMEN.
VALKENI NÄKY KUIN MAASTA TUONEN.
VAIN USVA VÄREILI YLLÄ KALMOJEN.

KRAMPUS ON HERRA VARJOJEN.

IN MEMORIAM

SIPSETTI, MADAME FĒDORA, KAAL,
AUNU, DEKIA, SERVUS, ENDRU, EUKARI,
HILIPPA, HINTRIKKI, KIUTU, LANTI,
PALAKIA, TAANO, SUSIAS

YNNÄ: 4571 TONTTUA, MAAHISTA,
HIITTÄ, JATULIA, VETEHISTÄ,
METTÄHISTÄ JA PEIKKOA, JOTKA
ANTOIVAT HENKENSÄ YRITTÄESSÄÄN
PADOTA VIHAN TULVAA.

1.

Pete jähmettyy. Se tulee suoraan päin kita ammollaan ja hampaat välkkyen. Poika yrittää ottaa tukevamman asennon, mutta se kaataa silti hänet alleen. Jykevät tassut painavat hänen olkapäänsä maahan. Sen henki haisee raa'alle lihalle ja ties mille. Vaikka Pete tietää, mitä seuraavaksi tapahtuu, hän ei kykene vastustamaan kohtaloaan. Vaaleanpunainen kieli työntyy otuksen suusta ja nuolee hänen naamansa litimäräksi.

– Topi, pöljä, lopeta jo! Pete huutaa, mutta ei oikeastaan halua, että koira lopettaisi. Ikinä. Niin hyvältä vanhan ystävän kohtaaminen hänestä nyt tuntuu.

Kun koira lopulta luovuttaa, Pete kömpii sen alta pystyyn ja katselee hämmentyneenä ympärilleen tutussa eteisessä. Hän ei tiedä, kauanko he ovat olleet poissa, mutta kaikki näyttää olevan ennallaan. Hänen punainen lippalakkinsa on hattuhyllyllä. Peilipöydällä on pino avaamattomia laskuja. Peilistä tuijottavalla pojalla on nokiset kasvot ja takkuinen tukka. Melkein kuin maahisella, Pete huomaa ajattelevansa ennen kuin muistaa muut, jotka odottavat yhä asunnon ovella.

– Tulkaa vaan. Täällä ei ole ketään, hän kuiskaa ja viittoo Saran ja Uuditin peremmälle. – Ketään muuta kuin Topi, Pete täsmentää, kun koira tervehtii riehakkaasti Saraa ja nuuskii sitten epäluuloisesti Uuditia. Maahiset Boris ja Isabella jäivät metsään. Eivät halunneet tulla ihmisten ilmoille ainakaan vielä ja ehkä parempi niin.

Koti näyttää tavalliselta. Ei, se näyttää karmean tavaliselta. Vanhempien sänky on siististi pedattu, samoin Peten oma. Keittiössä on tahrattoman puhdasta. Ei jälkeäkään aamiaisesta tai muustakaan ruoanlaitosta. Olohuoneessa sohvatyyny on järjestetty siististi ja kaukosäätimet ovat rivissä pöydän reunalla. Kaikki on siis niin normaalisti, että se ei ole normaalia. Peten mielestä hänen lähtönsä pitäisi näkyä edes jotenkin. Vai oliko äiti hoitanut järkytystään siivoamalla? Entä isä sitten? Pete

on varma, että näki hänet siinä varjojen joukossa, joka yritti tavoitella heitä lähdön hetkellä. Onko isä muuttanut pysyvästi varjokseen, vai elääkö hän vielä kahdessa maailmassa?

– Täälläkö te siis asutte? Uudit kysyy äänessään asiaan kuuluvaa ihmetystä. – Eikö teillä ole edes nuotiopaikkaa tässä kodassa?

– Nyt ei ole aikaa tonttukomiikalle, Sara tokaisee heräten ajatuksistaan. – Pete, vaatteita Uuditille.

Petekin havahtuu ja alkaa penkoa vaatekaappiaan. Uudit on päätä lyhempi kuin hän, mutta onneksi äiti on pakannut hänelle pieneksi jääneitä vaatteita pahvilaatikkoon kaapin perälle. Löysät farkut, joista voi kääriä lahkeet ja jotka voi kiristää vyöllä. Huppari. T-paita, jossa on liskon kuva. Siniset tennarit.

Uudit levittelee ihmetellen vaatekappaleita lattialle mutta menee sitten Saran kanssa kylppäriin riisumaan omansa ja pukemaan ylleen uudet.

– Sakset, Sara pyytää ja työntää kätensä oven raosta.

Pete kävelee levottomana asunnossa, ja Topi kulkee kuonotuntumalla hänen perässään. Koiramaiseen tapansa se on saanut jälleennäkemisen riemun purettua muutamassa minuutissa, ja kaikki on sen mielestä nyt niin kuin aina ennenkin. Olisikin.

Kun Sara työntää Uuditin edellään ulos kylpyhuoneesta, Pete ei ole enää tunnistaa maahistonttutyttöä samaksi. Tukka on kynitty. Löysissä farkuissa ja ylisuuressa hupparissaan Uudit on kuin joku wannabegangstaräppäri. Jollain omituisella tavalla poronnahkainen kaulapussukka ja Uuditin äidiltään, varjonparsija Helleriltä, saama ja nyt hupparin kauluksessa kimmeltävä varjoneulakin vain lisäävät hänen katu-uskottavuuttaan.

2.

Verenpunainen.

Sammaleenvihreä.

Kaksi kulkusta lepää keittiön ruokapöydällä kuin siihen joulusta unohtuneina. Pete ihmettelee, oliko koko Aurorian-matka todellakin niiden arvoinen. He lähtivät Saran kanssa hakemaan kadotettuja sielujaan ja palasivat matkalta näitä kahta kulkusta rikkaampina mutta oma sisin edelleen tiukasti kaulassa roikkuvaan tiukuun puristettuna. Peten mielessä häivähtää ajatus, jonka hän pitää visusti omanaan. Entä jos hän nyt vain riisuisi kulkusensa, asettaisi sen muiden joukkoon pöydälle ja liittyisi sitten ulkona kahiseviin varjoihin? Kaltaisiinsa. Ehkä maailman pitää muuttua juuri sellaiseksi, jotta se voisi selviytyä, omaksi varjokseen? Ehkä kukaan muu kuin Krampus ei voi enää auttaa toistaan vihaavia ihmisiä. Puhdas, valkoinen viha polttaisi maan pinnalta kaiken kuin metsäpalo, jotta uusi aikakausi ja elämä voisi alkaa. Pete ummistaa silmänsä. Häntä väsyttää.

Pakomatka Auroriasta oli sekasortoinen ja kurja. He

matkasivat hirvivaljakolla öisin ja piilottelivat päivät lumisissa metsissä uskaltamatta kertaakaan sytyttää nuotiota. Siellä täällä he näkivät merkkejä käydyistä taisteluisista; savuavia kylien raunioita ja äänettöminä taivaltavia pakolaisjoukkoja. Viimein he saapuivat Rajakylään, joka oli autio kuin ruton jäljiltä. He olivat pelänneet, että tämä viimeinenkin portti ihmisten maailman ja Aurorian välillä olisi jo suljettu, mutta ei se ollut. Päinvastoin. He ylittivät rajan kenenkään estämättä. Sen olisi ehkä pitänyt huolestuttaa heitä, sillä olihan maailmojen välinen portti auki kaikille muillekin, mutta riemu kotiinpaluusta oli niin suuri, että he eivät uhranneet asialle ajatustakaan.

Kaksi kulkusta pöydällä ja kaksi muuta Peten ja Saran kaulassa.

– Sinäkin kuulit, mitä se outo olento siellä luolassa höpisi, Sara tokaisee.

– Elpiö, Pete kuiskaa ja värähtää inhosta. Sama tyyppi, jolle hän myi varjonsa. Pete kaivaa oman tiukunsa näkyville. Se on kellertävä ja kuhmuinen. – Vaalealla kulkusella Krampus näkee avaruuden kirkkauden, hän toistaa Elpiön sanat.

– Mustalla maailman pimeyden, Sara jatkaa ja vetää esiin tumman tiukunsa.

– Nämä ovat sen silmättömän silmät, Pete sanoo ääni värähtäen.

Uudit katsoo vuoron perään toista ja toista.

– Minä tapasin hänet, Uudit sanoo hiljaa.

Pete ja Sara valpastuvat. He eivät vielääkään aivan luota tyttöön, joka ensin aikoi luovuttaa heidät Krampukselle mutta muuttikin sitten mielensä. Omien sanojensa mukaan hän muutti mielensä saatuaan tietää totuuden. Niin, totuuden, mutta kenen totuuden? Onko totuuksia monenlaisia vai vain yksi ainoa?

– Kenet? Krampuksenko? Pete kysyy hiljaisuuden jälkeen.

Uudit pudistaa päätään.

– Kenet sitten?

– Kaikkein vanhimman. Sen, jota te kutsutte joulupukiksi. Minä tapasin hänet, ennen kuin hän... hajosi. Katosi.

Uudit levittää kämmenensä ja puhaltaa sen yli.

Sara ja Pete katsovat toisiaan.

– Kerro, Sara pyytää.

Ja Uudit kertoo tapaamisesta tunturimökissä. Ikivanhasta olennosta, joka viimeisillä voimillaan yritti vielä pelastaa maailman Krampuksen vihalta ja talletti ratkotuja sieluja kulkusiin.

– Hän antoi minulle muistikirjansa, Uudit sanoo ylpeyttä äänessään mutta vaikenee sitten äkisti muistaessaan sopimuksensa Elpiön kanssa. Hän teki virheen luot-

taessaan petolliseen tonttuun, ja se hävettää häntä. Uudit kertoo, kuinka Elpiö halusi hänen toimittavan Peten ja Saran kulkusineen Krampukselle. Kertoo, vaikka se tuntuu vaikealta. Hän on kuitenkin päättänyt pysyä tästä lähtien aina totuudessa. Vain totuus voi voittaa valheesta syntyneen vihan. Sitten Uudit vaikenee.

– Kulkuset. Kaikki palautuu aina näihin kapistuksiin, Sara tuumii.

– Jos nämä kaksi meidän kaulassamme olevaa ovat Krampuksen silmät, mitä nämä kaksi muuta sitten ovat? kysyy Pete.

He katsovat Uuditia, joka ei tiedä vastausta.

– Jos sinä olet varjonparsija, osaatko liittää sielut meihin? Sara kysyy äkkiä.

Peten kasvoille syttyy toivo. Tosiaan, miksi he eivät ole tajunneet tätä aiemmin? Eivätkö he etsineetkin jotakuta, joka osaisi liittää kulkusissa olevat sielut takaisin. Sellaista kuin varjonparsija Uudit, joka seisoo nyt kosketusetäisyydellä. Ehkä matka ei sittenkään ollut turha. Helpotus on niin suuri, että Peteä alkaa hymyilyttää oma tyhmyytensä. Totta kai he toivat Auroriasta muutakin kuin vain nuo omituiset kulkuset. He toivat varjonparsijan.

Sitä suurempi on pettymys, kun Uudit pudistaa päätään.

– Äiti osaisi. Minä en ole vielä edes kokeillut.

3.

Tunturin laen yli puhaltaa hyinen tuuli, joka nostaa ilmaan neulanteräviä jääkiteitä. Revontulet rätisevät ja aaltoilevat taivaalla syvän vihreinä. Alhaalla laakossa on autio Rajakylä.

Krampus istuu liikahtamatta varjoratsunsa selässä. Hänen yönmusta viittansa leuhuu tuulessa, mutta muuten ratsastaja on liikkumaton. Elpiö istuu oman ratsunsa selässä ja vilkuilee hermostuneesti mestariaan, jota joutuu katsomaan yläviistoon. Krampuksen silmättömät silmät ovat pohjattomat kuin avaruuden musta aukko.

VALTAAVATKO VARJOT MAAILMAN?

Pete ja Sara palaavat Auroriasta ihmisten maailmaan, jossa viha on saanut vallan ja jokainen huolehtii vain itsestään. Ystävykset eivät silti luovu toivosta, sillä vanha joulupukki on jättänyt heidän tehtäväkseen löytää itselleen seuraajan. Salaperäisten tiukujen avulla heidän on pelastettava paitsi oma maailmansa myös Aurorian valtakunta. Mutta minkä muodon Krampus on ottanut, ja kuinka Varjoruhtinaan voi kukistaa?

Timo Parvelan ja Pasi Pitkäsen trillerimäinen jouluseikkailu huipentuu kolmannessa osassa, jossa mennyt ja tuleva kohtaavat kiehtovalla tavalla. Varjot-trilogia on saanut maailmalla poikkeuksellisen vastaanoton, ja sen oikeudet on myyty jo useisiin maihin.

Timo Parvela on yksi palkituimmista ja käännettyimmistä kirjailijoistamme kautta aikojen. Parvelan teoksia on käännetty yli kolmellekymmenelle kielelle, ja niitä on myyty Suomessa ja ulkomailla yhteensä jo yli kuusi miljoonaa kappaletta.

Pasi Pitkänen on lahjakas ja monipuolinen kuvittaja, joka on saavuttanut myös kansainvälistä menestystä. Yhteistyö Parvelan kanssa alkoi Pate-kirjasarjasta ja jatkui Kepler62-avaruusseikkailussa ja nyt Varjot-sarjassa.

L84.2

www.tammi.fi

ISBN 978-952-04-4474-7

9 789520 444747